

מסורת הש"ס

(א) לעיל ד. פסחים עה. פרה
 פ"ג מ"א ע"ט, (ב) בכ"י
 הותרה וכן לקמן, (ג) לקמן
 פת. שבת קכ: [מס' סופרים
 פ"ה הלכה יב,] (ד) ובמדבר
 יע"ה (ה) (דף ג.)

תורה אור השלם

וַיְהִי עַל מִצַּח אֹהֶרֶן
וַנִּשָּׂא אֹהֶרֶן אֶת עֵץ
הַקִּדְשִׁים אֲשֶׁר יִקְדִּישׁוּ
בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לְכָל מִתְנַת
קִדְשֵׁיהֶם וַיְהִי עַל מִצְחוֹ
הַנָּמִיד לְרִצּוֹן לָהֶם לִפְנֵי
יְיָ שְׁמוֹת כַּח לַח

הגהות הב"ח

(א) נמרא על מצח ונשא:
(ב) רש"י ד"ה ורני יוסי
ס' דלפינן ממילואים. ג"כ
לעיל מחלת דף ד': (ג) שם
ד"ה מורכ להגין עלי מפגי
חזוק;

תום' ישנים

[illegible][illegible]

שבעת ימים פרק ראשון יומא

אחד זה ואחד זה. דיו"כ ופרה: שליש ושביעי. לפרשתו: כן
הסורף כו. לקמיה מפרש טעמיה: דרבי מאיר סבר דמיה היא
לניכור. ובעינן טעמה מעליהא והואה בזמנה וכל יומא אינה
למספוקי שמה היום יום שליש הוא לעוממאחא בשלשה ראשונים ובשלשה

וומה ציץ שאין בו אלא אוכרה אחת אמרה תורה יעל מצחו תמיד שלא יסיה דעתו ממנו תפליץ שיש בהן אוכרות הרבה על אחת ככה וכמה ולר"ש דאמר תמיד מרצה והא בכתביו על (א) מצחו ונשא ההוא לקבוע לו מקום הוא דאמא ורבי יהודה לקבוע לו מקום ממא ליה נפקא ליה מעל מצחו ור"ש נמי תיפוק ליה מעל מצחו אין ה"ג אלא על מצחו ונשא מאי עבד ליה אמר לך ראו למצה מרצה שאינו ראוי למצה אין מרצה לאפוקי נשבר הציץ דלא מרצה ולר' יהודה נשבר הציץ מנא ליה נפקא ליה ממצח מצחו ור"ש מצח מצחו לא משמע ליה נמא הני תנאי כהני תנאי דתנאי^א אחד זה ואחד זה מוין עליו כל שבעה מכל חמאות שהיו שם דברי רבי מאיר רבי יוסי אומר אין מוין עליו אלא שלישי ושבתי כלבר ר' חנינא סגן הכהנים אומר ככהן השורף את הפרה מוין עליו כל שבעה ככה"ל ביוה"כ אין מוין עליו אלא שלישי ושבתי מאי לאו בהא קא מיפלגי ר"מ סבר טומאה דחיה היא בציבור ור' יוסי סבר טומאה דחיה היא בציבור ותסברא אי סבר רבי יוסי דחיה היא בציבור הואה כלל למה לי אלא דכולי עלמא הני תנאי סברי טומאה דחיה היא בציבור והכא בהא קמיפלגי ר"מ סבר אמרינן טבילה בזמנה אמרינן טבילה בזמנה מצוה ורבי יוסי ויה ותתניא^ב דירי שהיה שם כתוב עלה יסוך ולא יעמוד במקום המנופת נזרדמה עליו גמי וטובל רבי יוסי אומר ויורד ונשפך וקיימא לן דבטבילה בזמנה מצוה לא אמרינן טבילה בזמנה מצוה ורבי יוסי וזה אלא דכולי עלמא להני תנאי אמרינן א קמיפלגי רבי מאיר סבר מקשינן הואה מקשינן הואה למבילה ורבי חנינא סגן טבילה אפילו כהן כיוה"כ נמי אי לא נהן השורף את הפרה נמי לא לעולם לא מעלה בעלמא כמאן אזלא הא דתנו רבנן הפרה לכהן גדול ביום הכפורים אלא

[illegible]

רצ"א דאשילי הרחוק הרבה השני
השלישי סמוך למיתה אחרת שום
רחוק מן המיתה שטגר ביום השני

(א) בדבריה רבא אינוי מסורס שם דלא יסן שמה יסית, יע"ש במו' יע' כש"י ואולי ז"ל כלא לא שמה יסית ומתשי בין לרבא ובין לרבאי ועי', ולשני החירויות א"ש גם שמה יסית כי אין לך היסח הדעת גדול מזה אין נוסף נהי.

ת.

למה ציץ שאין בו אלא אוברה אחת. מימה לי ליפרך מה לצץ שכן השם הוא בגלי תאמר בתפילין שכן מחושין עור ואין לתוך הדג: כתיב שדי בתפילין בקמטין חדל דלון זה כתב גמור דדוקא שצין של תפילין הלכה לנשה מסמי אבל ד' ל' וזעור צצץ איכא שם

וַיִּשְׁלַח אֱלֹהִים ק"ו גִּמּוּר לְדֹרֵיכֶיךָ אֵלֶּה
 חֲמוּמָה
 נִסְפִי בָּרֶץ כְּדַמְסֵת מ"מ כִּיּוֹן לֵדִיכָה
 תִּפְסִילִין לִן תְּחִיבוֹת וְהוּ עֵפִי שֵׁם
 בְּזֶהן אֲזֻכְרוֹת הִרְבֵּה כִּסְרָה הוּא שֵׁם
 הָרִיזִין שֶׁן תִּכְחִמִּים לִקְחֵן לִמְשַׁח בֶּזֶן
 עֵשֶׂה : וְרַבִּי יוֹסִי חֲבֵר וְיוֹסֵפֶה
 הָיִידֵר הָיָה בְּבִירוֹ מִמֶּנּוּ לֵאמֹר לֵאמֹר
 פִּסְפָּה אֲמַלִּי כְּגִי בִגְ' וּבִשְׁבִיעִי הָאֵל לֵאמֹר
 קִרְבֵּן לִצְיֹר הָיָה לְחֻמֹּת שֶׁבֶת וְטוּמָא
 וַיִּשְׁלַח הָרִיזִין לְעֻצּוֹן יוֹסֵם כִּשָּׁר כִּפְרָה
 לְדִמְיָה וְעֻצּוֹן (י) וְהוּא הַטְּבוֹר
 לְדִמְרֵת טְבוֹר כֵּן דְּהוּ אִם כֵּן מֵהֶסֶם
 מִמֶּנּוּ נִכְסִיר כֵּהֵן הַשּׁוֹרֵף הַפָּרֶה בִּלְאֵ
 הַוֵּהָאֵה כֵּלֵל כִּיּוֹן דִּלְאֵ בִּירוֹן לֵן דְּנִעְמָה
 וְהוּא הָרִיזִין לְדִלְפִּינֵי שְׁלִישִׁי וּשְׁבִיעִי לֵאמֹר
 עֵי אֵלֶּה מַעֲלֵה עֲצֻלֹת:

א ספר רבי יוסף טומאה הותר
היא בציבור הואה בלא פסח
גבי ויהי' מיתה לי למא
דאליט'רן הואה משום אילו של
מאחר הקרב ביום"ד כיון דחיה הוא
מאחרין אטקיה וי"ל דהנ"מ היכא
דנטמא בידו טומאה ודאית דלעיל
וסאלב נחששא בעלמא כי הכא ודאי
גמאן דמיקל ואמר הימר אילו נציבור
לא הוה מזכרין מיד' פייסו בדיחיד
בגון אילו של מאחר כיון דחשיב קרבן
ציבור לדחות שבת וטומאה:

וּסְכָר רַבִּי יוֹסֵף אֶל אֶמְרֵינִי מִבֵּיתָה
בְּזִמְנָה מְצוּדָה ב' / לֹא הָיָה
מִנִּי לִשְׁנוּי הָיָה לְדַלְעִיל רַבִּי יוֹסֵף
בְּר' אֲדָמָה הָיָה דְּקִצְרִיָא לֵיזֵי בְּזִמְנָה
הַדְּפִלְתָּ וְהָיָה (עַד דְּק. עט.) לֹא מְצוּדָה הָיָה
וְסִכָּר מִשְׁנֵי לְקַמֵּן שִׁילְי מִחִלְתִּין
(דְּק. פת. וסס.) וַיֵּלֶךְ דְּכִין פְּלִגֵּי בְּהֵדִים
רַמִּי שְׁמַע מִינֵה דְרַבִּי יוֹסֵף בְּר' חֶלְמֵתָ
הָיָה שְׂחִיבָה חֲבִירוֹ בְּר' פְּלוֹנְמִיָּה:
דְּבִרְוִי אֶתְמָר אֲחֵי תַנָּא אֶמְרֵינִי
מִבֵּיתָה בְּזִמְנָה מְצוּדָה

ר"ח פסק לטבילה בזמנה לאו מזה
היה אע"ג דאמר בפרק המפלת
(נדה דף ל' וסא) שמע מינה תלת
שמע מינה טבילה בזמנה מזה אין
הלכה כן אלא כרבי יוסי ז"ר יהודה
דאמר התם דיה טבילה באחרונה
שהרי מעשים בכל יום שאין לך

די הארדנא כולוה ספק וצות שינוי
 יפרק המפלה (ספ ד' יס) דסברי
 יהודה אל פליג עלייהו אלף ס"ל
 דרבי אליהו הזקן וזכרנו לברכה
 ה היה מקפיד לכתוב כהלכות כמו
 הדיון (והדיון דף מה:) כל הנסקלן
 דכולי עמלמא אחרנין טעילה בזמנה
 ד"מ מאי עמלמא דר"מ ועוד ר' יוס
 על בשור:

דן ממש דכתיב (במדבר יט) והוא
 ידן במים וטהר בעשר ועל כרחק
 והוא בזמנה מזהו ליהדר ממי האה
 ושמע מיה דטעילה בזמנה מזהו
 ומר בקידושין (דף סב. יס) דקאמר
 ה בחד ממי קרי קא משמע לן
 והא

מן שלשי יסול להיות אפילו בחשעי דקדמי
 י אס לימר שלשי סמוך לחיטה הרי כנר א
 יסול הולח שלשי (רחוק) מן החיטה אכל שביעי

עין משפט
נר מצוה

י"ז א מ"י פ"ב מהלכות
פירה אדומה הלכה ד'
י"ח ב מ"י פ"א מהלכות
עטרת יוה"כ ה"ד:
י"ט ג טו"ש ע"ד סין קא
סעף ב:
כ ד ה מ"י פ"ו מהלכות
יסודי התורה הלכה ו
סמג עשן ג:

מוסף רש"י

[illegible]

ט' ישינים (דמסך)

[illegible]